

ΜΑΤΑΙΩΣ προσπαθοῦν νὰ τὴν συγκρατήσουν καὶ ὑφοῦνται χεῖρες ἰκετευτικαὶ καὶ χεῖρες ἀπέλπιδες καὶ χεῖρες ἀπειλοῦσαι. Ὀλλίσθησεν ἤδη πρὸς τὰ ὕψη ὡς φευγαλέα σκιὰ καὶ ὑφοῦται ελαφροτέρα καὶ τοῦ ἀνέμου, ἐκεῖ ὅπου ὁ κοινὸς νοῦς δὲν θὰ δυνηθῆ νὰ τὴν φθάσῃ. Ἐπάνω ἀπὸ τὰς κενὰς κεφαλὰς καὶ ἀπὸ τοὺς στείρους ἐγκεφάλους πλανᾶται τὴν ὥρᾳ τῆς μόνου, καὶ τὸ ὠραῖον μετέωρον καὶ ἡ περίλαμπρος ἀστραπὴ ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον τῆς πρὸς τὰ ὕψη, πρὸς τ' ἀπροσπέλαστα πέρατα τοῦ κόσμου, ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ καὶ μόνη ἢ ἔλευθ' εἰς τὴν πτῆσιν τῆς δύνανται νὰ ἐξιχθῆ.

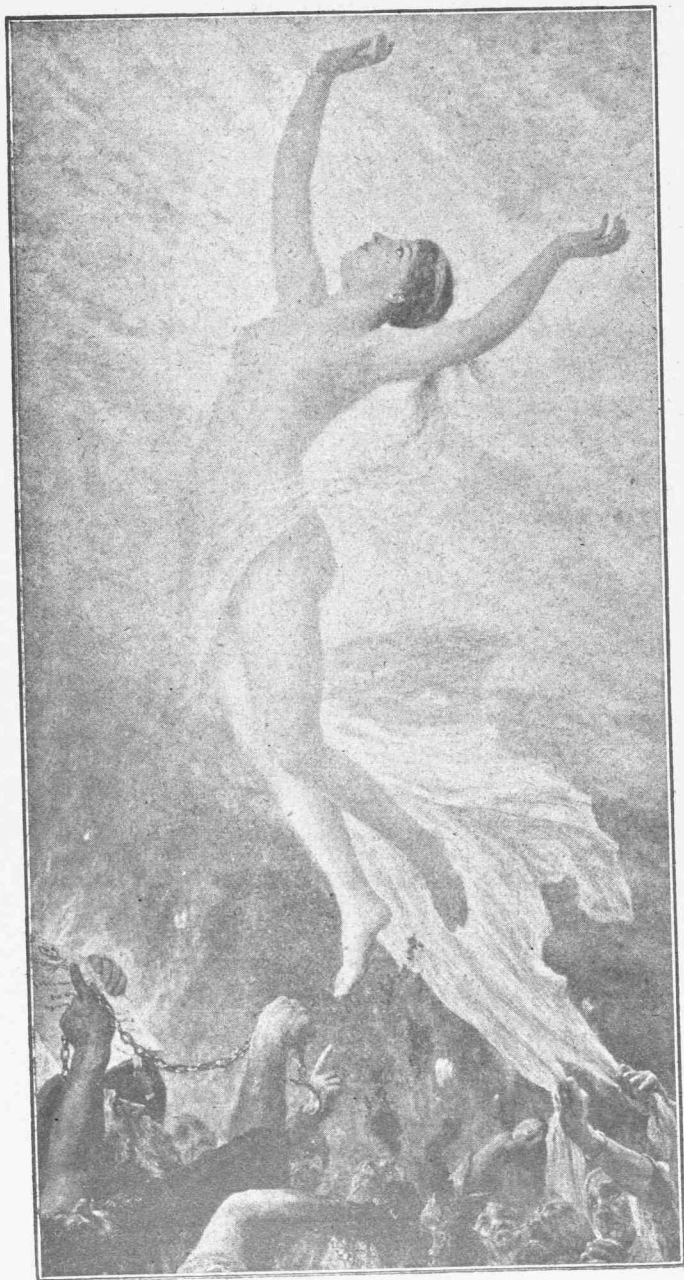
Ταξειδεύει πρὸς τὸν ἄγνωστον κόσμον τοῦ οὐλοῦ αὐτὴ διέγραφε τ' ἀτελείωτα ὄρια καὶ πρὸς τὰ Πάνθηα τὰ ὁποῖα ἐπλασε. Διότι, ἰσχυροτέρα τῆς φύσεως, αὐτὴ εἶναι ἤτις ἐχάρισε τοὺς θεοὺς καὶ ἀνύψωσε τοὺς Ὀλύμπους τῶν αἰῶνων καὶ ἐνέπνευσε τ' ἀριστοτεχνήματα.

Φεύγει τώρα τὰς χεῖρας αἱ ὁποῖαι ὑφοῦνται πρὸς αὐτὴν ἰκετευτικαὶ καὶ ἀπέλπιδες καὶ ἀπειλοῦσαι. Δὲν εὔρεν ἐκεῖ τὸν νοῦν ὁ ὁποῖος νὰ τὴν σαγηνεύσῃ καὶ δὲν ἐθεώρησε κανένα ἐγκέφαλον ἱκανὸν νὰ τὴν σύρῃ εἰς τὰ δεσμὰ του. Αἱ ἀξιώσεις τῆς εἶναι πολλαὶ καὶ διὰ τὸν γάμον αὐτὸν εἶναι ἀπειράριθμα τὰ προσόντα τὰ ὁποῖα ζητεῖ.

Καὶ πετᾷ εἰς τὰ ὕψη, εἰς τὰς χώρας τὰς γαλανὰς καὶ τὰς ἡλιολούστους τὰς ὁποῖας αὐτὴ ἐπλασε καὶ εἰς τὰς ὁποῖας πλανῶνται τώρα αἱ ὑψηλαὶ διάνοιαι καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα. Πετᾷ νὰ τελειώσῃ ἐκεῖ ἐπάνω τοὺς ἀρμονικοὺς γάμους ἀπὸ τοὺς ὁποῖους γεννῶνται τ' ἀριστοτεχνήματα, καὶ οἱ ὁποῖοι ἐδημιούργησαν τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ἀντιγόνην καὶ τὸν Ἀμλέτον καὶ τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους.

Θεά, ἀριστοκρατεῖ, διολισθαίνει ὡς σκιὰ ἀπὸ τὰς χεῖρας αἱ ὁποῖαι παρακλητικῶς ὑφοῦνται πρὸς αὐτὴν.

Διὰ νὰ τὴν συγκρατήσουν χροιάζονται τὴν δύνανμιν τὴν ὁποῖαν δὲν ἔχουν καὶ εἰς τὴν ἰδικὴν τῆς τὴν ἀντίστασιν θροῦνται, ὡς λεπτὰ καὶ ἀδύνατα κορυστάλλα τὰ δεσμὰ τὰ ὁποῖα ἐχάλκευον δι' αὐτὴν ἀνίσχυροι ἀνθρώπων χεῖρες. Κατακυλίονται εἰς τὴν ἄβυσσον αἱ ἄλυσες καὶ ἡ Θεά

✧ Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΦΕΥΓΟΥΣΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΕΣΜΑ ✧

διολισθαίνει ὑπεράνω τῶν κενῶν κεφαλῶν καὶ τῶν κούφων διανοῶν.

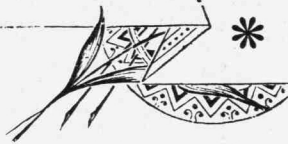
ὦ! Θεὰ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ κάλλους! Δέξου τὴν εὐχὴν καὶ τὴν ἱκεσίαν τῶν ἀνθρώπων! Σὺ καλλύνεις τὴν ζωὴν τὴν ἄνευ χάριτος καὶ ἄνευ ἔλξεως, σὺ ἀνυψώνεις τὸν βίον τὸν πεζὸν καὶ ἄλαστον, σὺ πλάττεις τοὺς κόσμους τοὺς ὄνειρώδεις εἰς τοὺς ὁποίους πετᾷ ἡ ψυχὴ, ζητοῦσα ἄνεσιν καὶ γαλήνην. . . .

ὦ! Θεὰ τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τοῦ κάλλους! Δέξου εὐμενῶς τὴν ἱκεσίαν τῶν καρδιῶν καὶ τῆς διανοίας καὶ πλάσσε τὸν κόσμον τὸν φανταστικὸν εἰς τὸν ὁποῖον ζητεῖ ἀνακούφιον ἡ ψυχὴ. . . .

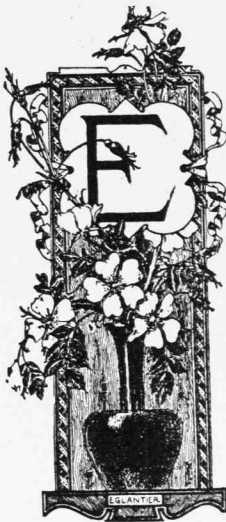

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΜΟΥ

* Α' : Η ΖΩΗ *

ΒΙΟΠΑΛΑΙΣΤΗΣ

ΛΑ πάρε τὰ βρεμμένα σου καὶ φεύγα.

Τὸ παιδίον ὠλίσθησε κάτωθεν τῆς πατρικῆς χειρὸς ὑψωμένης διὰ νὰ καταφέρῃ κόλαφον κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Καὶ ἀφίνον ὕστατόν τινα λυγμόν, ἐχύθη ἔξω εἰς τὸν δρόμον φωνάζον δυνατὰ.

— Σαπούνια μυρωδάτα, κύριοι. Σαπούνια !!

Ἦτον ὡσεὶ δωδεκαετής. Εὐχορμον, μὲ μίαν κεφαλὴν πολὺ ὠραίαν, ἐπιστεφομένην ἀπὸ κόμην οὐλην, ἀτημέλητον καὶ φθειριῶσαν: Ἡ μορφὴ του ἔλαφρῶς μελαγχροινή, ἔφερεν ἐπάνω ὡσεὶ ἴχνη βαθείας θλίψεως: Δύο ὀφθαλμοὶ ἐκφραστικώτατοι, ἐπέτεινον τὴν εὐφροίαν, ἥτις ἐνεκλείετο εἰς τὴν παιδικὴν ἐκείνην κεφαλὴν, εἰς στραβισμόν δὲ διαρκῆς τοῦ κάτω χεῖλους, καὶ ἡ διακεχυμένη ἐπὶ τῆς μορφῆς αὐτοῦ μελαγχολία, σ' ἔκαμνον νὰ ἐννοῆς εὐθύς, ὅτι βαρέως ἔφερεν εἰς τὴν ψυχὴν ὁ παῖς τὸ ἄχθος τῆς ζωῆς, ἦν ἀπὸ τῆς ἀπαλῆς ἐκείνης ἡλικίας ἐρρίπτετο, ὅπως διεκδικήθη σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν.